

blevet Svar skyldig. Og Sagen er den, at „Randers Venstreblad“ overhovedet ikke har omtalt de Forhold, der raade paa denne Herregaard. Det er muligt, at det ærede Medlem for Løvel har den Opfattelse, at det Blad, hvortil han er knyttet, har paataalt disse Forhold, men det har det bare ikke gjort, og naar det ærede Medlem for Løvel paastaar, at „Randers Venstreblad“ gentagne Gange har taget sig af disse Forhold, forekommer det mig, at det vilde have været rigtigt, om han oplyste, i hvilket Tilfælde „Randers Venstreblad“ har taget sig paa at oplyse de Vilkaar, der bydes Herregaardenes Tyende i Almindelighed og deres Tjenestedrenge i Særdeleshed. Det ærede Medlem afbrød mig under min Tale med en lille Bemærkning i modsat Retning, men jeg haaber, som sagt, at det ærede Medlem, hvis han endnu en Gang faar Ordet, da vil oplyse, i hvilke Tilfælde „Randers Venstreblad“ har taget Affære. Hvis det ærede Medlem oplyser noget saadant, skal jeg med Glæde indrømme, at jeg har gjort mig skyldig i en Fejltagelse.

Det ærede Medlem omtalte den Kontrakt, som var gældende paa Herregaarden Thomasminde, og i Forbindelse hermed sagde han, at han selvfølgelig ikke vilde forsvare denne Kontrakt, men han fremsatte en Udtalelse om, at det var heldigt, naar den Slags Kontrakter bleve refererede og oplæste, at det da var i fuldkommen Overensstemmelse med Sandheden, hvad der blev oplæst og refereret. Deri har det ærede Medlem Ret. Det Blad, hvortil jeg er knyttet, og som blandt andet har aftrykt denne Kontrakt, har ogsaa aftrykt den ordret. Den paagældende Dag, da jeg talte her i Tinget, havde jeg netop faaet den omtalte Kontrakt tilsendt. Den er — jeg har vist det ærede Medlem den — noget pjaltet. Det er maaske paa Grund af Ælde, det er maaske ogsaa til Dels paa Grund af Slid — jeg ved det ikke. Nu træffer det sig saadan, at § 3, hvortil det ærede Medlem sigtede, bestaar af en Linie, og denne Linie er reven midt over, saa at jeg, da jeg den paagældende Dag skulde oplæse denne Paragraf, ikke kunde læse de enkelte Ord. Jeg refererede dem kun, men jeg gav det heller ikke Udseende af, at jeg oplæste dem. Jeg refererede saa: Tjenestehusmanden maa ikke uden Ejerens Tilladelse modtage Besøg af fremmede eller andre end sin Familie. Nu staar der imidlertid, ved at se de enkelte Ord, som jo kunne læses — jeg overlod det til Stenograferne, saaledes at det vil kunne for-

staas, at jeg i hvert Fald ikke havde til Hensigt at forstærke Kontraktens Ordlyd eller Indhold —: „Tjenestehusmanden maa ikke uden Ejerens Tilladelse indtage andre i Huset end de Personer, der henhøre til hans Familie“. (A. Nielsen: I Dag læser De rigtig pænt!). Ja, nu har jeg haft Lejlighed til at se det igennem. Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at der her ikke er Tale om Forbud mod Fremleje. Det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen) erklærede, efter at jeg havde talt, da jeg havde givet ham Lejlighed til at se Kontrakten — i Modsætning til det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) — at denne Kontrakt var loylig, men efter hans Opfattelse var den en Slavekontrakt. Her siges, at vedkommende Tjenestehusmand ikke maa indtage til Huse fremmede eller andre Personer end dem, der ere hans Familie. Det maa forstaas — ogsaa efter den Praksis, som anvendes paa Thomasminde og andre Herregaarde, hvor lignende Kontrakter findes — saaledes, at Besøg af fremmede uden Ejerens Tilladelse er forbudt. Jeg er saa heldig at kunne gøre opmærksom paa et saadant Tilfælde. Da jeg for kort Tid siden, netop i Anledning af denne Affære, var ude paa Herregaarden Thomasminde og aflagde et Besøg, efter Opfordring, hos Røgter Kresten Pedersen og hans Hustru og talte med paagældende Personer om Lønningsforhold og Arbejdsforhold paa Gaarden, er der pludselig en Mand, som trænger sig ind og raaber: „Her maa De ikke være!“ „Hvad behager?“ „Her maa De ikke være; De skal gaa!“ „Jeg er Gæst hos denne Mand, siger jeg.“ „Det er mit Hus, De har at gaa“, siger han. „Jeg ved ikke bedre“, svarer jeg, „end at dette Hus er Røgter Kristen Pedersens Hus; jeg er hans Gæst, og De har ingen Ret til at befale, at jeg skal gaa.“ „De har at gaa“, siger han, „her maa ikke holdes Krydsforhør i disse Huse, og det skal ikke komme Dem til gode“ — her vendte Forvalteren sig til Kristen Pedersen — „at De henvender Dem til dette Blad i Århus“. Da Røgter Kristen Pedersen vil svare herpaa, siger han: „De tier stille. Det skal overhovedet ikke komme Dem til gode, at De hargaaet hen og henvendt Dem til dette Blad“. Da Kristen Pedersen atter vil svare, siger han: „De gaar til Deres Arbejde, De har ikke noget at sige“. Jeg bebrejdede selvfølgelig Manden hans Optræden, men bad Kristen Pedersen om at gaa til sit Arbejde, da han maaske ellers kunde risikere at blive jaget fra sit Arbejde, afskediget eller blive Genstand